szó alá foglalja a *parás*, *parázs* melléknevek. A NySz. is kétszer idézi a *parás* melléknevet *porhanyós* jelentéssel. Hogy ez a két szó összekeveredhetett, annak az az oka, hogy mássalhangzón kezdődő szavak előtt egyformán hangzanak: *parás bab, parás burgonya,* a kiejtésben *parázs bab, parázs burgonya,* mert zöngés mássalhangzó (*b*) előtt zöngéssé hasonul a szóvégi *-s*. Zöngétlen mássalhangzó előtt viszont a *parázs* szó *-zs*-je is *s*-nek hangzik, tehát a *parás tök* szót könnyen lehetett *parázs töknek* érteni, mert az is *parás töknek* hangzik. KRÄUTER FERENCZ.

Világít. A *világít* igére sokáig nem volt adatunk a régi nyelvből. Azt gondolhattuk, hogy a XVIII. század végénél (BSzD.) előbb nem is fordul elő. Ez lehetett az oka, hogy Budenz nem vette föl a MUSz. *világ*ról szóló czikkébe. Halász Ignácz is (Nyr. 4:214) kései származásúnak tartotta, mivel „MA. szótárában nem található". A NyÚSz.-ban (377. l.) fölhozott okokból én magam is a neologismusok közé soroztam.

Később rájöttem, hogy mégis megvan a NySz.-ban, csakhogy nem a maga helyén, hanem a *hályog* és a *moh* czikkben, egy 1591-iki nyomtatványból idézve, valamint megvan MA. lat.-magy. szótárában is (vö. MNy. 7:35).

Most ismét előbbre vihetem a *világít* ige ősfáját majd egy egész századdal. Megtaláltam a DöbrC.-ben hat vagy hét helyen is, úgymint:

En zemeimet *vilagyčad* meg: illumina oculos meos (29). — Vrnak parančolatt'a vilagof, zemeket *meg vilagito(k)*: praeceptum Domini lucidum, illuminans oculos (40). — v̊ orcaiat *vilageha* mi raitonk: illuminat vultum suum super nos (126). — Te órók hegekről čodalatofent *vilageitaz*: illuminans tu mirabiliter a montibus aeternis (141). — Te villamlafid zeles földnek *vilageitanak*: illuxerunt coruscationes tuae orbi terrae (144). — Mind etaltal tűznek *vilagoitafaba*: et tota nocte in illuminatione ignis (145). — te zinednek *vilagoitafaban*: in illuminatione vultus tui (166).*

Ma a *világ* (lux) csakis főnév, de az *-ít* réges-régi hozzáfüggedése azt bizonyítja, hogy az ősmagyar nyelvben melléknév gyanánt is szerepelt. Ily kettős szerepe van a *világ* mássának a rokon nyelvekben ma is. Ugyanígy a *szégyenít* alapszava: a *szégyen*, főnév is, melléknév is a régi nyelvben, pl. az Érdy-C.-ben (473): „anneewal zegheenb *zeegyőnb* wtalatofb es elvetőt leezen az maf vylagon". SZILY KÁLMÁN.

* Érdekes, hogy itt a régi alakok: *világejt, világojt* és a mai *világít* együtt, egyazon szövegben fordulnak elő.